

κέτσαπ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΙΚ ΧΕΪΖ είδε για πρώτη φορά τον Ντέιβιντ Χάλ-λενμπακ, εκείνος έτρεχε – αν μπορείς να πεις τρέξιμο εκείνο το διστακτικό, ασταθές, αδέξιο τρέκλισμα. Πού και πού έκοβε ταχύτητα για να γυρίσει λίγο και να κοιτάξει πίσω του, σκόνταφτε, σταματούσε για να πάρει ανάσα και ορμούσε πάλι προς τα εμπρός με τα κοντόχοντρα πόδια του.

Έτρεχε για να ξεφύγει από κάπου, όχι για να φτάσει κάπου· και δεν έτρεχε – απλώς το είχε βάλει στα πόδια.

Τρομαγμένος ως εκεί που δεν πάει άλλο.

Ο Έρικ έβλεπε αυτό το παιδί για πρώτη φορά. Όμως σε εκείνη την πόλη, σ' ένα μέρος που λεγόταν Μπέλλφορτ, στο Λονγκ Άιλαντ, το ίδιο θα μπορούσε να πει για τα περισσότερα παιδιά. Ο Έρικ δεν ήξερε κανέναν. Χτύπησε την μπάλα στο έδαφος και την πέταξε στον αέρα με τα ακροδάχτυλά του, χωρίς να κοιτάζει ούτε την μπάλα ούτε το καλάθι ούτε τίποτε άλλο σ' εκείνο το τεράστιο οικόπεδο πίσω από το γυμνάσιο, όπου δεν υπήρχε ψυχή, εκτός από εκείνο το σγουρομάλλικο παιδί που δεν μπορούσε να τρέξει ούτε για να σώσει τη ζωή του. Και ήταν κρίμα, εδώ που τα λέμε, επειδή ο Έρικ σκέφτηκε ότι μάλλον το παιδί έκανε ακριβώς αυτό: έτρεχε για να σώσει τη ζωή του.

Με βαριά καρδιά ο Έρικ έκανε ένα τζαμπ σουτ αλλά αστόχησε. Δεν είχε δύναμη στα πόδια του. Η μπάλα έφυγε

προς τα αριστερά, βγήκε από το τσιμεντένιο γήπεδο, κύλησε στο χορτάρι και σταμάτησε, χωρίς να τρέξει κανείς να την πιάσει. Ο Έρικ έριχνε σουτάκια εδώ και μία ώρα περίπου. Δεν ήταν σίγουρος αν έκανε προπόνηση ή αν απλώς σκότωνε την ώρα του. Είχε κουραστεί, ζεσταινόταν και βαριόταν λίγο, αλλιώς θα έτρεχε πίσω απ' την μπάλα σαν κουτάβι, θα την άρπαζε μ' ένα σάλτο, θα έκανε μια στροφή με τα μακριά και λεπτά του πόδια και θα έριχνε ένα δεύτερο σουτ. Εκείνος όμως άφησε την μπάλα να κυλήσει στο χορτάρι και με τα χέρια στη μέση, στάζοντας ιδρώτα, στάθηκε και παρακολουθούσε το παιδί που έτρεχε στο χορτάρι προς το μέρος του.

Δε με βλέπει, σκέφτηκε ο Έρικ.

Πίσω του απλωνόταν το μεγάλο Νεκροταφείο Ζώων. Σύμφωνα με τη μητέρα του Έρικ, υποτίθεται ότι ήταν το τρίτο μεγαλύτερο νεκροταφείο ζώων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και αποκλείεται να το έβγαζε από το μυαλό της, απλώς και μόνο επειδή ήθελε να κάνει τον Έρικ να νιώσει καλύτερα για τη «μεγάλη μετακόμιση» από το Οχάιο στο Λονγκ Άιλαντ. Επειδή, 'ντάξει, κανένας δεν πρόκειται να ενθουσιαστεί μόνο επειδή υπάρχει ένα μεγάλο νεκροταφείο ζώων στην πόλη όπου πάει να ζήσει, γεμάτο ψόφιες γάτες και σκύλους κι ό,τι άλλο θέλουν να θάψουν οι άνθρωποι. Λες να υπήρχαν εκεί πέρα και οικόσιτες σαύρες, χωμένες σε μικρά φέρετρα με τσόχινη επένδυση; Βιετναμέζικα γουρουνία με φουσκωτές κοιλιές; Παπαγαλάκια; Οι άνθρωποι είναι περίεργοι με τα κατοικίδιά τους. Αλλά και να τα θάβουν σε κανονικό νεκροταφείο, κομπλέ, με χαραγμένες ταφόπλακες και τα ρέστα;... Αυτό ήταν κάτι καινούριο για τον Έρικ. Κάπως *ακραίο*, σκέφτηκε.

Καθώς πλησίαζε το αγόρι, ο Έρικ είδε ότι η μπλούζα του

ήταν σκισμένη. Είχε ξηλωθεί στο πλάι και ανέμιζε καθώς έτρεχε. Και... αίμα ήταν αυτό; Υπήρχαν σκουροκόκκινοι λεκέδες στην μπλούζα και στο τζιν του (τρελό να φοράει κανείς τζιν Αύγουστο μήνα, με τόση ζέστη). Μπορεί να ήταν μπογιά. Η όλη φάση είχε κάτι το περίεργο, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο. Κανένας δε φαινόταν να κυνηγάει το αγόρι. Είχε έρθει από την άλλη πλευρά του σχολείου και διέσχιζε πλέον το οικόπεδο που βρισκόταν από πίσω. Το βλέμμα του γύριζε και κοίταζε συνέχεια προς τη γωνία του κτιρίου, που απείχε καμιά εκατοστή μέτρα πλέον. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί. Ούτε τέρατα ούτε ξωτικά ούτε φαντάσματα, *τίποτε* απολύτως.

Ο Έρικ πήγε προς την μπάλα του, τη μάζεψε, την έβαλε κάτω απ' τη μασχάλη του και στάθηκε εκεί παρακολούθώντας το παιδί. Εκείνο δεν είχε αντιληφθεί ακόμα τον Έρικ, παρότι έτρεχε προς το μέρος του.

«Είσαι καλά;» του φώναξε τελικά ο Έρικ. Η φωνή του ήταν απαλή, σχεδόν μειλίχια, ωστόσο τα λόγια του ακινητοποίησαν το αγόρι σαν μπάλα κανονιού που τον βρήκε στο στήθος. Σταμάτησε και κοίταξε τον Έρικ. Το πρόσωπο του αγοριού ήταν χλωμό, γεμάτο φακίδες, στρουμπουλό, με μικρά, βαθουλωτά μάτια κι ένα χοντρό πανωχείλι που κρεμόταν σαν σαμπρέλα. Φαινόταν καχύποπτος, σαν σκυλί που έχει φάει πολλές ανάποδες με εφημερίδες διπλωμένες ρολό.

Ο Έρικ έκανε ένα βήμα κι έδειξε την μπλούζα του αγοριού. «Αίμα είναι αυτό;»

Η όψη του αγοριού ήταν ανέκφραστη, απαθής. Δε φαινόταν να καταλαβαίνει.

«Στην μπλούζα σου...» του έδειξε ο Έρικ.

Το αγόρι έσκυψε και κοίταξε κι όταν το βλέμμα του σηκώθηκε για να συναντήσει πάλι τα μάτια του Έρικ, φάνηκε

απόμακρο και σκοτεινό. Υπήρχε και μια σπίθα από κάποιο άλλο συναίσθημα, μια φευγαλέα αναλαμπή στα μάτια του παιδιού: μίσος.

Καυτό, σκοτεινό μίσος.

«Όχι, όχι. Όχι... αϊμ-μα» είπε το αγόρι, κομπιάζοντας στο «μ». Μάλλον είχε κάποιο πρόβλημα στον λόγο, τραύλιζε.

Ό,τι κι αν ήταν, η κόκκινη γλίτσα είχε απλωθεί σε όλη την μπλούζα και στο παντελόνι του παιδιού. Ο Έρικ έβλεπε ίχνη απ' αυτό το κόκκινο πράγμα και στα μαλλιά του. Και τότε ο Έρικ το μύρισε – γνώριμη μυρωδιά – και κατάλαβε. Κέτσαπ. Το αγόρι ήταν πασαλειμμένο με κέτσαπ.

Ο Έρικ έκανε άλλο ένα βήμα. Πανικός ζωγραφίστηκε στα μάτια του αγοριού. Τσίτωσε, οπισθοχώρησε, γύρισε γρήγορα το κεφάλι του για να τσεκάρει και πάλι την αντικρινή γωνία του κτιρίου. Κι έπειτα έγινε καπνός χωρίς να πει λέξη. Προσπέρασε τον Έρικ, διέσχισε το γήπεδο και, από ένα κενό στον φράχτη, μπήκε στο νεκροταφείο.

«Ει!» του φώναξε ο Έρικ. «Δεν είμαι...»

Αλλά το αγόρι με το κέτσαπ είχε χαθεί.

ομορφούλης

ΟΠΩΣ ΕΙΧΕ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙ Ο ΕΡΙΚ, οι άλλοι έφτασαν λίγο αργότερα. Ήταν τέσσερις, με ποδήλατα. Τρία αγόρια κι ένα κορίτσι.

Ο Έρικ ήταν μόνος του στο γήπεδο και στεκόταν στη γραμμή του φάουλ. Έκανε δύο ντρίμπλες κι έπιασε την μπάλα και με τα δυο του χέρια νιώθοντας με τα ακροδάχτυλά του τις γραμμές στην επιφάνειά της. Οι βολές από τη γραμμή του φάουλ ήταν κανονικό τελετουργικό – ένα σετ από κινήσεις ακριβείας που τις είχε δουλέψει πολύ. Πήρε βαθιά ανάσα, έβγαλε τον αέρα απ' τα πνευμόνια του, λύγισε τα γόνατά του, κάρφωσε το βλέμμα στο καλάθι. Ο αγκώνας πάνω και προς τα έξω, ο καρπός τινάζεται, η μπάλα περνάει ρολάροντας μέσα απ' το δίχτυ του καλαθιού. Τέλεια.

Οι κυνηγοί εμφανίστηκαν από την μπροστινή μεριά του μεγάλου τούβλινου κτιρίου. Δεν έκαναν δυνατά πετάλι, δε φαίνονταν να βιάζονται ιδιαίτερα. Μιλούσαν και γελούσαν καθώς έκαναν ποδήλατο, κοιτούσαν γύρω τους, τα ίχνη του θηράματος είχαν σβηστεί. Ο Έρικ πήρε την μπάλα και πήγε ξανά στη γραμμή του φάουλ. Κοίταξε πίσω του, στην κατεύθυνση προς την οποία είχε φύγει ο πιτσιρικάς. Δεν τον έβλεπε πουθενά· είχε εξαφανιστεί σαν φάντασμα ανάμεσα στις ταφόπλακες. Έτσι... ο Έρικ ήταν και πάλι ο μόνος άνθρωπος εκεί. Και οι ποδηλάτες κατευθύνονταν τώρα προς το μέ-

ρος του – τέσσερα καΐκια δεμένα σε μια μακρινή ακτή, ορτσάροντας πότε από δω, πότε από κει, κάνοντας ζιγκ ζαγκ, πάντα όμως με κατεύθυνση το γήπεδο, προς το μέρος του αγοριού με το κόκκινο σορτσάκι του μπάσκετ, τα καινούρια άσπρα αθλητικά και το αμάνικο μακό.

Το αγόρι με τα αχτένιστα μαλλιά που πήγαινε πρώτο σταμάτησε το ποδήλατο καταμεσής του γηπέδου, ανάμεσα στη γραμμή του φάουλ και την μπασκέτα. Παρέμεινε καθισμένος στο ποδήλατό του, ισορροπώντας στο ένα του πόδι, κουλ, χαλαρός. Το αγόρι κοίταζε τον Έρικ. Ο Έρικ τον είδε που τον κοίταζε.

Τα μαλλιά του έπεφταν γύρω από τα μάτια του και κάτω από τα αυτιά του, κυματιστά κι αχτένιστα. Είχε λεπτά χαρακτηριστικά, μεγάλα χείλη και μακριές βλεφαρίδες. Το αγόρι φαινόταν στην ηλικία του Έρικ περίπου, ίσως κάνα χρόνο μεγαλύτερο, και ήταν... *ομορφούλης*. Αυτή ήταν η λέξη που ήρθε στο μυαλό του Έρικ – όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά επειδή ήταν αλήθεια.

Οι άλλοι τρεις έμειναν στα ποδήλατά τους κι έκοβαν αργά βόλτες γύρω από το γήπεδο, περνώντας πίσω από τον Έρικ κι έπειτα ξανά από μπροστά του, γύρω γύρω, σφίγγοντας με κάθε γύρο τη θηλιά τους όλο και περισσότερο. Ούτε αυτοί έλεγαν τίποτα, λες και περίμεναν οδηγίες υπομονετικά.

Ο Έρικ αναρωτήθηκε αν επρόκειτο να συμβεί τίποτα κακό. Και αναρωτήθηκε επίσης αν υπήρχε κάτι που μπορούσε να κάνει για να το αποφύγει. Ένα κομμάτι του παρακολουθούσε τη σκηνή να εκτυλίσσεται σαν να βρισκόταν απέξω, σαν να την έβλεπε σε ταινία ή κάτι τέτοιο, σαν να παρακολουθούσε από ψηλά, από μια κάμερα τους ποδηλάτες να κόβουν βόλτες σαν όρνια γύρω από ένα κουφάρι.

«Μήπως είδες κάποιον να περνάει από δω;» τον ρώτησε το αγόρι.

«Που μοιάζει με τηγανητή πατάτα;» πρόσθεσε ένα κοκαλιάρικο αγόρι με λεπτό άσχημο πρόσωπο και γέλασε. Το τρίτο αγόρι τον μιμήθηκε.

Ο Έρικ γύρισε προς το μέρος τους, αποφεύγοντας να τους κοιτάξει στα μάτια, κι έπειτα γύρισε και ξανακοίταξε τον αρχηγό – αυτόν που του είχε κάνει την ερώτηση.

«Εγώ μόνο σουτάκια έριχνα» εξήγησε ο Έρικ σηκώνοντας τους ώμους του. «Δεν είδα...»

«Κανέναν, ε;» είπε το καστανομάλλικο αγόρι κατεβαίνοντας από το ποδήλατο κι αφήνοντάς το να πέσει στο έδαφος αδιάφορα. Δε φαινόταν ούτε πολύ μεγαλόσωμος ούτε πολύ δυνατός, αλλά κινιόταν χαλαρά, με αυτοπεποίθηση. Είχε κάτι σκληρό, κάτι άγριο κάτω από τις μακριές βλεφαρίδες και τα γεμάτα χείλη του. Το αγόρι τέντωσε τα χέρια του και χτύπησε μία φορά παλαμάκια. «Δώσε μια πάσα» είπε.

Ο Έρικ δε δίστασε. Πέταξε την μπάλα στο αγόρι κάνοντάς τη να αναπηδήσει στο έδαφος. «Αμέ, πάρε!» είπε, σαν να περίμενε πώς και πώς να δώσει την μπάλα του σ' αυτόν τον ξένο.

Τα άλλα δυο αγόρια άφησαν τα ποδήλατά τους στο χορτάρι. Το κορίτσι –με μεγάλο, στρογγυλό, καθαρό μέτωπο και ίσια, ξανθά μαλλιά με χωρίστρα στη μέση– παρέμεινε καθισμένο στο ποδήλατό του, με τους καρπούς να κρέμονται χαλαρά από το τιμόνι, και παρακολουθούσε σιωπηλό.

«Είσαι καινούριος εδώ;» ρώτησε το αγόρι. Ντριμπλάρισε την μπάλα λίγο αδέξια, δε φαινόταν να το κατέχει καλά το άθλημα.

Ο Έρικ κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Ναι, καινούριος

ήταν. Ο Έρικ διαισθάνθηκε ότι έπρεπε να είναι προσεκτικός: αυτή η συνάντηση μπορεί να είχε απρόβλεπτη εξέλιξη. Θα μπορούσε να τελείωνε καλά ή να πήγαινε πολύ άσχημα. Η απειλή πλανιόταν στον αέρα, παρότι κανένας δεν είχε πει ούτε είχε κάνει κάτι περίεργο. Ήταν απλώς μια αίσθηση που είχε ο Έρικ. Ένας κόμπος στο στομάχι του.

Το αγόρι στράφηκε προς το καλάθι και σούταρε, αλλά η μπάλα χτύπησε στο μεταλλικό ταμπλό και γύρισε πίσω. Το αγόρι χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους. Το βλέμμα του ήταν εύθυμο. «Δεν είμαι και πολύ του μπάσκετ...» εξήγησε. «Με λένε Γκρίφιν. Οι περισσότεροι με φωνάζουν Γκριφ».

«Εμένα με λένε Έρικ».

Ο Γκρίφιν έγενεψε προς το σχολικό κτίριο. «Εδώ θα πας σχολείο; Τι τάξη είσαι;»

«Ναι» απάντησε ο Έρικ. «Δευτέρα γυμνασίου».

«Τυχερό».

Ένα από τα άλλα αγόρια, ένα μεγαλόσωμο βλακόμουτρο, κάγχασε. «Είσαι καλός στα μαθήματα; Χρειαζόμαστε κάποιον να μας κάνει τις εργασίες».

Ο ασχημομούρης γέλασε. Τα μεγάλα μπροστινά του δόντια προεξείχαν ελαφρώς, ενώ τα μαύρα του μαλλιά ήταν αδύναμα, μπερδεμένα και αχτένιστα. Ο Έρικ τον αντιπάθησε αμέσως. *Νυφίτσα*, σκέφτηκε.

Ο Γκρίφιν χαμογέλασε στον Έρικ. «Μην τους δίνεις σημασία» του είπε. «Περνιούνται για αστείοι. Ό,τι να 'ναι για να κάνουμε λίγη πλάκα. Έτσι, Κόντυ;»

Ο ασχημομούρης, με τα μπιμπίκια στη μύτη και τα αλογίσια δόντια, έκανε μια φούσκα με την τσίχλα του και την άφησε να σκάσει. «Να περνάμε καλά...» τιτίβισε. «Να περνάμε καλά...»

«Λυπάμαι για σένα» είπε ο Γκρίφιν στον Έρικ. «Εσύ μετακομίζεις εδώ, ενώ εμείς το μόνο που κάνουμε είναι να προσπαθούμε να σκεφτούμε πώς θα την κάνουμε απ' αυτό το μέρος!»

Ο Γκρίφιν είχε έναν αέρα, ένα είδος έμφυτης ηγετικής ικανότητας που ενέπνεε σεβασμό στον Έρικ. Μιλούσε άνετα, το χαμόγελό του ήταν λαμπερό και γοητευτικό. Ο Έρικ σχεδόν τον ξήλεψε. Ο Γκρίφιν φαινόταν να διαθέτει μια ποιότητα που έλειπε απ' τον ίδιο, μια *παρουσία*.

«Για πες μας λοιπόν» συνέχισε ο Γκρίφιν με ύφος κυρίαρχου σε ολόκληρο το γήπεδο. «Γιατί μετακόμισες εδώ;»

«Δεν ήταν δική μου ιδέα» ομολόγησε ο Έρικ. «Οι γονείς μου... ας πούμε...» Άφησε την πρότασή του μισοτελειωμένη. Προτίμησε να κρατήσει για τον εαυτό του αυτή την πληροφορία.

«Δε μιλάς και πολύ, ε;» παρατήρησε ο Γκρίφιν.

Ο Έρικ έγειρε το κεφάλι του και σήκωσε ντροπαλά τους ώμους του.

«Είναι ντροπαλούλι!» τσίριξε ο μεγαλόσωμος.

«Βγάλε τον σκασμό, ρε Ντρου Πυ!» είπε ο Γκριφ. «Τράβα φέρε μου την μπάλα».

Και ο Ντρου Πυ υπάκουσε.

«Ντρου Πυ, Ντρου Πιπί!» πετάχτηκε ο Κόντυ με τραγουδιστή, κοροϊδευτική φωνή.

«Εξυπνάδες...» του αντιγύρισε ο Ντρούπυ.

Ο Γκρίφιν κούνησε το κεφάλι του, σαν να τον είχε απογοητεύσει ο διάλογος. «Τον λένε Ντρου Πίτερσον» εξήγησε στον Έρικ. «Τις προάλλες αρχίσαμε να τον φωνάζουμε “Ντρουπ” και “Ντρούπυ”. Το ‘πιασες; Ντρου Π.» Ο Γκρίφιν χαμογέλασε. «Δε νομίζω ότι του αρέσει και πολύ».

Ο Έρικ τον άκουσε και κούνησε το κεφάλι του χωρίς να πει τίποτα.

Ο Γκρίφιν ζύγισε την μπάλα με το ένα του χέρι. «Σε πειράζει να την κρατήσουμε;»

«Τι;»

«Την μπάλα, Έρικ» είπε ο Γκρίφιν. «Δε σε πειράζει να την κρατήσουμε εμείς για λίγο, έτσι; Για σουβενίρ...»

«Ναι, ναι! Έτσι, έτσι!» τιτίβισε ο Κόντυ.

Ο Έρικ πήγε να απαντήσει. «Εε...»

«Εε... τι;» τον διέκοψε ο Γκρίφιν. Η όψη του είχε γίνει πια σαν μάσκα, ανέκφραστη. «Πιστεύεις ότι έχεις επιλογή;»

Τα άλλα δυο αγόρια πλησίασαν πιο πολύ τον Έρικ, βάζοντάς τον ανάμεσά τους. Ο Έρικ ένιωσε πως μεγάλωσε το ανάστημά τους. Τώρα πια ήταν λίγο πιο ψηλοί, λίγο πιο άγριοι, όπως είναι ένας σκύλος όταν σηκώνονται οι τρίχες στον σβέρο του.

Ο Έρικ έκανε τους υπολογισμούς του. Τρεις εναντίον ενός, αν αφήσουμε απέξω το κορίτσι. Εκείνη δεν έκανε τίποτα· απλώς στεκόταν λίγο πιο πέρα και παρακολουθούσε.

Όχι, καμία επιλογή, σκέφτηκε ο Έρικ. Καμία απολύτως.